

מלניינים אדלג יארג
א קפילא "גשר"
מאטלגא אדגייס וחיילנים
אלא מאסדא פחינאך "קשר"?

פאקסלא איס: 052-6040704

אלא פאנסלאארג:

www.gesher-mazkeret-batya.org.il

!דפ?פ?פ?פ?

גיליון 69

פרשת השבוע למשפחה

כח אדר ב תשס"ח • 4 אפריל 2008

מושג השבוע: לידה

לקראת האחר, הזר והמאיים לכאורה, מלווה את כל אחד, במידה זו או אחרת, למשך כל חייו. המתח הזה מורגש בקהילה שלנו באופן טבעי וממחיש את הקושי בניהול שתי המערכות האלה במקביל בלי שהן תרמוסנה זו את זו. הדרך שבה בחרנו, של דיאלוג מתמשך, לא תוכל שלא להניב פירות כל עוד שני ההיבטים עומדים לנגד עינינו.

פאן אנדאל

פרשת תזריע קשה במיוחד לקריאה כיום, אפילו לקורא הדתי. בפתחה מוזכר בכמה מילים (שאף הן בעייתיות במונחים של היום) אירוע הלידה. אם להסביר את הכתוב במונחים מודרניים יותר (ויקרא י"ב א-ח), לידה היא אירוע כפול: זמן הסתגרות של התא המשפחתי סביב קבלת התינוק החדש. אך בו בזמן, הגעת נפש נוספת לקהילה האנושית. והמתח הזה שבין הפנימיות המשפחתית לבין היציאה

פרשת תזריע (ויקרא יב-יג)

שאלה למחשבה

כִּי תִזְרִיעַ וְנִלְדָה זָכָר... וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בָּשָׂר עֶרְלָתוֹ... ברית המילה היא אחת המצוות הראשונות שנהגו ישראל עוד לפני קבלת התורה. בבראשית מסופר על כך שאברהם יצחק וישמעאל נימולו, וכן מסופר שמושה וציפורה מלו את בניהם. אנו יודעים כי היוונים גזרו על היהודים שלא למול את בניהם, אבל חלק גדול מן העם שמר על מצוות המילה גם בתנאים קשים כאלה.

שאלה לחשיבה ולשיתוף

המדרש מביא ויכוח בין מפקד רומאי לבין רבי עקיבא בקשר למצוות ברית המילה. טורנוסרופוס הרומאי שואל את רבי עקיבא: אם הקדוש ברוך הוא רוצה שהילד יהיה נימול, מדוע אינו נולד כך? זה הרי יותר פשוט מאשר לעשות ברית מילה... (על פי תנחומא, תזריע, ז). חישבו מה הייתם אתם עונים לטורנוסרופוס? שאלו את בני המשפחה.

שבת שלום,

חופא איאלן

קשת ירושלים

הנושאים המרכזיים בפרשה

- * דיני טומאה וטהרה בנוגע לילולת
- * ברית מילה לזכר ביום השמיני
- * דיני נגעי הצרעת
- * דיני צרעת הבגד

בפרשת תזריע אנו פוגשים שוב את נושא ברית המילה: "וְיִזְדָּבֵר ה' אֶל-מִשְׁהָ לְאֹמֶר. דָּבָר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אֲשֶׁה

מפגש עם האחר

עם היהודי הדתי, שומר המצוות? מה אני משליכה עליו שהוא בעצם שלי? זו שאלה פרטית מאוד. לא קהילתית. מה הדתי מסמל עבורי? מדוע אני צריכה אותו? מה הדיבור איתו מחייה/מצמיח/מרגיע בתוכי? אם אלך אחורה אל ההיסטוריה הפרטית שלי - האנשים

במהלך מפגשי קבוצת 'חושבים חולמים' העוסקת בבירור המהות של קהילת גשר עלו בי הרהורים. במפגש עם האחר טמון פרדוקס, האחר הוא נפרד ממני, זר, ויחד עם זאת הוא מייצג חלק מעולמי הפנימי. מדוע יצרתי מפגש דווקא עם האחר הזה? מדוע בחרתי ליצור דיאלוג

מלבושי מלכותה. היא נשארת ערומה ולבסוף נתלית על יחירותה. נישבור, בת הלוויה שלה, נשארת מאחור ומנסה לשכנע שלושה אלים לחלץ את איננה, להשיבה לחיים. רק אל אחד - אל החכמה והמים המתוקים - מסכים להפר את חוקי החיים/מוות. הוא בורא שני יצורים קטנטנים ושולח אותם לחמוק בינות שערי השאול, הוא מדריך אותם כיצד לנהוג לכשיפגשו במלכת השאול הסובלת, הכואבת, הכועסת. עליהם לומר לה "אני מבין את כאבך" וזהו. זה כל מה שצריך במפגש עם האחר - רק אמפטיה לכאב, לחרדה, לקושי בכדי שיקשיב לך, בכדי שיפתח את לבו. בדיאלוג עם האחר הדתי/חילוני אני סבורה שכל אחד מאיתנו יורד מהכס הבטוח, סקרן, נועז, מעט יהיר, ובכדי לפגוש את השני מסיר את בגדיו הסמליים - דעות קדומות, הנחות נוקשות, תפיסות מקובעות. אנחנו עושים זאת בכדי להכיר נדבך משמעותי בעצמנו אשר יעשיר ויצמיח כל אחד מאיתנו, ואת הדור הבא, כך אני מקווה. במפגש הזה הסיכוי ליצור מרחב משותף הוא על ידי הכרה ברגשותיו של האחר ואמפטיה לקשיו.

במפגש קבוצת 'יושבים חולמים' הבעתי את הקושי האמיתי שלי להתייחס בכתובתי למקורות יהודיים שאיני מצויה בהם. קיבלתי, במפתיע, תגובות מבינות ואוהדות ממשתתפים דתיים בקבוצה. כשחזרתי הביתה התיישבתי לקרוא את פרשת השבוע. מה יש? אולי בכל זאת...

איילת אפרון

אם לתלמידים בגן ובכיתה ב' קשת בייס בן גוריון

הדתיים שקירבתי אל עצמי יצגו עבורי חיבור למשהו עמוק, יציב, חם ומרגיע מתוך אורח החיים הטקסי והסדור שזימנו. אני נזכרת בהיותי סטודנטית בירושלים הקרה, מזומנת לערב שבת אצל חברתי נגה, אם לשבעה (כיום תשעה) כשעוד גרנו שתינו בשכונה מעורבת בירושלים. הארוחה הטעימה, הקידוש, ניגונים של ערב שבת, החולצות הלבנות של הבנים ושמלותיהן החגיגיות של הבנות, כל אלו היו כערסול בעל קצב מרגיע, שהשקט איזה רעב. לשורשים? לחיבור למשהו רחב יותר? לתחושת שייכות? במאמר מוסגר אציין שהיום השכונה אינה מעורבת, אלא חרדלית לעילא וגם מקום המגורים של שתינו מבטא בעיני את המרחק הדתי-פוליטי שנפער בינינו ואת השסע ההולך ומתרחב בין דתיים לחילוניים בחברה הישראלית, אני גרה במזכרת בתיה הקונסנזואלית, ונגה ברובע המוסלמי בירושלים המזרחית.

כיום אינני אותה סטודנטית תלושה בירושלים קשה ומסוכסכת. החום והרוגע מצויים בשפע במשפחה שבנינו ישי ואני. אותה ערגה לשייכות התממשה בעולם המציאות. ובכל זאת אני מוצאת את עצמי, דרך קשת, ממשיכה בשיח מרתק, מהנה ומאתגר עם העולם הדתי, עם אנשים דתיים. כנראה שמשוהו עדיין מבקש להתרחב. ולצד זה קיימת התנגדות - לא רוצה להשתנות, לא רוצה ללמוד, לא רוצה להיפתח לתכנים לא מוכרים, כי אז אני חווה את עצמי כקטנה, כלא יודעת, כתלמידה נצחית.

נזכרתי בסיפור מהמיתולוגיה השומרית ששופך אור רך על המפגש עם האחר - איננה ודומזי שמו. איננה, מלכת השמיים, מחליטה לבקר את אחותה ארשכגל, מלכת השאול. בדרך אל אחותה היא נדרשת להסיר, שכבה אחר שכבה את

משנכנס אדר בגני קשת

"אפיק" רקדו איתם ושחקו עימם בחצר. ילדי הגנים העניקו לחיילים משלוחי מנות ואף אכלו עימם ארוחת בוקר.

השמחה התבטאה אף בלבוש - חגיגה ללב ולעיניים! בכל יום הגיעו ילדי הגנים לבושים בצבע אחר. יש שהקפידו לבוא לבושים באותו הצבע מכף רגל ועד ראש ומי שנכנס

לגנים ראה "גושים" של צבע. סייעות הגן הכינו בכל יום בצק למשחק בהתאם לצבע, ואף הניחו על השולחנות צבעים וניירות תואמים. במהלך החודש, ילדי קשת המשיכו לחגוג ולפעול שלא כשגרה. באחד הימים הם הגיעו לגן הפוכים בלבושם וביום אחר לבושים בחולצות של ההורים. אך היום שזכה להתלהבות הגדולה ביותר, היה יום פיגמות שבו הם פרשו על שטיחים, הניחו עליהם מזרנים, כריות וספות וניסו להירדם. חלק מהם הקשיבו לסיפורים, חלק שיחקו בשקט וחלקם שוחחו ביניהם שיחות נפש. במשך היום, רקדו, השתוללו ושיחקו במלחמת כריות. - וואו! - איזה כיף.

3 אדר בגני קשת ופיק"ר חיל הים

משפחת קשת - ילדים, הורים והצוות - קיימה כהלכה את המשפט שהטמיעו חז"ל, "משנכנס אדר מרבין בשמחה". החל מא' באדר א' היו ילדי הגנים 'ארז' ו'דולב' שותפים למגוון פעילויות חווייתיות ומרגשות שסימנו את חודש השמחה.

תחילתו של החודש נפתחה בתהלוכה חגיגית בבית הספר בן גוריון. ילדי הגנים והצוות הפתיעו את ילדי כתות א' ובי' כשהם מחופשים, שרים ומלאי התלהבות. משם הם המשיכו לגן חרוב ולגן דקל והחגיגה נמשכה.

השמחה וההתרגשות התעצמו כשילדי הגנים ארחו לסירוגין, חיילים מחיל האוויר ומחיל הקשר. בשני הביקורים הילדים קיבלו את החיילים בהתרגשות רבה מאוד. החיילים הסבירו לילדים מהו צבא,

מדוע לובשים מדים, מהם החילות השונים בצה"ל, מהי כומתה, מהם דרגות ומהם סמלים. קציני חיל אוויר עזרו להם להבחין בהבדלים שבין מטוס קרב למסוק, וחיילי

התפללו תפילה מיוחדת לפורים ואחר כך החלו כל ילדי קשת לצעוד בתהלוכה חגיגית לבית הספר בן גוריון. בהמשך היום, ילדי הגנים הסתובבו בין התחנות, שהופעלו על ידי ההורים, הצוות וילדי הגן. בין התחנות ניתן למנות קליעה לסל, באולינג, בריכת כדורים, חידונים, הטלת קוביות, "דיג של דגים", "דיג של גרביים", "הכתר את המלכה" ו"תפוס את הסוכרייה". הילדים קבלו כרטיסים וניגשו לתחנות באופן עצמאי. בכל תחנה הם צברו נקודות על פי הצלחות והמירו את הנקודות בפרסים - חוויה אמיתית. מי שלא ראה את שמחת ילדי גני קשת בחודש הזה, לא ראה שמחת ילדים בחייו.

תודה לכל ההורים המקסימים של ילדי גני קשת - על נדיבות הלב, על הרצון והאכפתיות, על שיתוף הפעולה, על רוח ההתנדבות ובעיקר על תחושת החום והיחד שאתם מקרינים - ישר כוח!!!!

באהבה רבה, הערכה והוקרה צוות גני קשת:
נאָל גראַסלעסקי, ליריג אַהרנאָלץ, שריג און, נוי גאָטל, נאָריג פּרעזיט, גאָר אַליאס, רבקה שרף אַנגל שוורץ

במהלך כל החודש הילדים היו עסוקים בעיצוב שיער וציפורניים, בהכנת אביזרים לתחפושות, רעשנים, מסכות, משלוחי מנות, אוזני המן ואף במשחק ובמנוחה בארמון המלך אחשוורוש.

הורי ילדי הגנים נכנסו לאווירה ושיתפו פעולה באופן תמידי. בתכנון, בהצעות, בהפעלות ובתמיכה. שרון מלכה, אמו של אחד הילדים ומאפרת במקצועה הגיעה לגן ואיפרה את הילדים במקצועיות רבה. אורלי דין ואילנה אבוהיי קלעו צמות לבנות הגן. אלעד פריימרק הגיע לגן וקרא לילדים פרק ממגילת אסתר בת יותר ממאה שנה, מגילה שעברה מדור לדור במשפחתו. ורד מחאני ארגנה את איסוף משלוחי המנות לתושבי שדרות ויישובי עוטף עזה. ועד הורי הגנים היה שותף בכל שלב מהתכנון ועד הביצוע של שיא השמחה - הפורימון, וכן היו הורים רבים שסייעו בהפעלות.

ביום רביעי האחרון נערך הפורימון. יום חגיגי ומאורגן להפליא. באותו היום, ילדי הגנים הגיעו לגן מאושרים ומחופשים, צפו בתצוגת תחפושות ונהנו. ילדי קבוצת התפילה

על פלורליזם וסובלנות

קבוצות בעלות תרבויות וערכים שונים. רבים נוטים לבלבל בין שני המונחים, ולעשות קפיצה מחשבית מהפלורליזם התרבותי אל הערכי. אסביר בדוגמה. באופן אישי אני מקבל את המערכת הלוגית-פילוסופית הקלאסית. אינני מאמין באפשרות של קיום דבר והיפוכו. מבחינה לוגית-מטאפיזית אני לא מקבל את התפיסה שיש יותר מאמת אחת. ובכל זאת, אני מכיר במצב הקיים בפועל, שבו אנשים אחרים אינם מקבלים את האמת שלי וחושבים שאמת אחרת היא הנכונה (ושאני טועה). בשלב זה, הרבה אנשים נוטים לחשוב שלא ייתכן שאני ארגיש קרבה, שיתוף או חיבור לאותם בעלי אמונות ודעות אחרות. אך אין שום צעד לוגי שגוזר כך. הרי או שהם טועים או שאני טועה (אני חושב שהם טועים, כמובן). אין לזה קשר למצב הרגשי או החברתי בינינו. לפחות כל עוד האמת שלי או שלהם אינה מצווה על גיהאד רעיוני, או פעולה מיסיונרית לשכנוע הצד האחר. התרבות המערבית עברה מהשקפת הגיהאד והמיסיון אל הסובלנות. זה איפשר את הפלורליזם התרבותי הקיים היום בעולם המערבי. בתקופה הפוסט-מודרנית, עם עזיבת ההשכלה והנאורות הקלאסית, תפיסות מיסטיות שונות מקבלות רייטינג גבוה יותר בתרבות העממית, ורבים נוטים לאמץ את הפלורליזם הערכי כדי לאפשר להם לחיות בנחת לצד השונים מהם.

נראה לי שיש כאן בעיה יסודית. אני רוצה לצאת נגד תפיסת העולם המיסיונרית, נגד התפיסה שאומרת: אם אני צודק ויודע את האמת, עלי לשכנע גם את האחר. נגד התפיסה הזקוקה לסובלנות, כיוון שאני סובל ממי שיש לו דעה אחרת ממני. קודם כל, אני לא סובל מדעות ותרבויות אחרות

המושגים הללו, פלורליזם וסובלנות, הם סיסמאות הנשמעות הרבה בשיח הקהילתי באופן טבעי. אני מבקש להתעכב על המשמעות של המושגים הללו. מעבר לדיון סמנטי, אני רוצה להציג תפיסה מסוימת. שיטה זו היא הבסיס האידיאולוגי לחיבור שלי לקהילה, ולחברה הישראלית בכלל. 'סובלנות' מקורה בתנועות רעיוניות במאות ה-16-17, עם פרוץ הרפורמה הנוצרית לעולם, אצל הוגים ותיאולוגים שונים כגון מרטין לותר, מישל דה-מונטן, ולאחר מכן ג'ון לוק. סובלנות היא מדיניות של המשטר, וגם תגובה לסביבה של האדם הפרטי. היא מתארת מצב בו נמנע השלטון מלדכא אמונות וקבוצות שונות. ההשלכה להתנהגות היחיד היא להימנע מהתנכלות או יחס רע לבעלי אמונות שונות, אפילו מיעוטים. מעניין שצמיחת רעיון הסובלנות הייתה הכרחית רק בעולם הנוצרי-מוסלמי, אשר יצא מנקודת הנחה של לחימה בכופרים, מסעות צלב והעלאה למוקד. בתרבויות האליליות ניתן למצוא סובלנות כבר בתקופות קדומות הרבה יותר, למשל בהצהרת כורש (כורש השני, מלך האימפריה הפרסית, מאה 6 לפני הספירה).

המונח פלורליזם ראשיתו במאה החמישית לפני הספירה, ביוון, אצל הפילוסופים אמפדוקלס, אנאכסגורס ודמוקריטוס. השיטה הפלורליסטית אין לה שום קשר ליחסים בין בני אדם, והיא שיטה מטאפיזית בדבר חומרי היסוד של היקום. כאשר אנו מדברים על פלורליזם, צריך להבחין בין שני סוגים שונים: פלורליזם תרבותי לעומת פלורליזם ערכי. פלורליזם ערכי זו השקפה מיסטית אשר רואה אפשרות לריבוי אמיתות וערכים סותרים בעולם. הפלורליזם התרבותי הוא מצב קיומי, שבו חיים יחד, בסוג מסוים של שיתוף,

הפלורליזם התרבותי ינבע מיד, הוא יהיה מצב טבעי שלא צריך תחזוקה. המצב הטבעי יהיה ריבוי דעות וגיוון. בדיוק כמו שטבעי לנו שכל סביבתנו אינה דומה לנו פיסית; לזה יש אף ארוך ולזה סולד, לזה פנים עגלגלות ולזה עצמות לחיים בולטות... לא נעלה על דעתנו שאב עם שיער שחור לא יאהב את בתו הבלונדינית. "הלכה: אם ראה הרבה אוכלוסין של בני אדם, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם חכם הרזים, כשם שאין פרצופותיהן דומין זה לזה, כך אין דעתן שוין זה לזה, אלא כל אחד ואחד יש לו דעה בפני עצמו." (במדבר רבה, כא, ב). אולי זו הלכה שצריך להקפיד עליה?

אריאל ידן

אב לתלמידה בכיתה א' קשת
בי"ס בן גוריון

סביבי. כל עוד הדעות מנומקות ורציניות, זה מפרה אותי, והדיאלוג מעדכן ומחדד את השקפתי. שנית, אני מאמין שאלימות וכפייה - ואפילו אלימות וכפייה מתוחכמים, "בדרכי נועם", עם חיוך וליטוף - אלה פעולות לא מוסריות. דאגה אמיתית לזולת פירושה גם לא לנצל את היחסים ביני לבינו. ועוד, אני מאמין גדול בדרך ולא רק בתוצאה ובמעשה. יש חשיבות לתהליך, לשיטה ולצורה בה נעשים הדברים, ולא רק למטרה הסופית. בחקירת העולם הערכי על כל אחד לעבור מסלול אישי (לעתים קשה), אי אפשר להקפיץ אותו לסוף. אי אפשר לשחרר את רוח האדם על ידי שעבוד - לא פיסית ולא רוחני.

אני חושב שאנחנו מוכנים ויכולים לחזור למנטליות הפרה-מיסיונרית, לחשיבה שאינה מסתכלת כל הזמן על האחר, אלא פנימה על עצמי. או אז, לא יהיה צורך בסובלנות.

אחלה פאפא פאפא
מסיבה פורים בקפואה.
גאדל רבה אכל אלה שטרו
לך מנה שאילולי פורים יפיו
כא כך מאצחיס.

ר	ש	ק	ח	ש	מ
א	ל	פ	ה	פ	ה
א	ל	פ	ה	פ	ה

אליזם אלוזים

הפניה פאפא

פרשת תזריע פותחת בהבדלי הטומאה בין אישה היולדת בן (שבוע ועוד 33 ימים) לזו היולדת בת (שבועיים ועוד 66 ימים). גם בשפה העברית יש הבדל ברור בין זכר לנקבה, מה שמזכיר את המשחק "הוא והיא", אותו נשחק בפנינתנו השבועית. דוגמה למשחק מופיעה בשורה הראשונה.

פאפא! נלך איהא פאפא

- * **הוא** - רוכב על סוס, **היא** - נקראת בשבת בבית הכנסת. (פתרון: פרש-פרשה)
- * **הוא** - שם הים שחצו בני ישראל בצאתם ממצרים, **היא** - סערה.
- * **הוא** - בן הפרה, **היא** - תינוק נוסע בה.
- * **"הוא"** - כלי קיבול גדול מעץ, **היא** - מאכל מטוגן מביצים.
- * **הוא** - מקום מגורים כשהולכים לנופש, **היא** - מקום מגורים לכלב.
- * **הוא** - ברוגז בין אנשים, **היא** - ממרח מתוק מפירות.
- * **"הוא"** - נופלת מהפה בכיתה א' (בערך), **היא** - מחזור של 12 חודשים.

